

Arrest

nr. 290 435 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 9 februari 2021, diende op 10 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juli 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 13 oktober 2021 werd deze beslissing ingetrokken, waardoor het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad (RvV 16 november 2021, nr. X).

1.2. Op 17 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 21 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

Op 25 juni 2021 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 08u59 tot 12u05. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Mter Van Overdijn (vervanger van Mter Van Risseghem) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Nokorkhel (district Khogyani, provincie Nangarhar). U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent geboren op [... 1997].

Uw vader sloot zich zeven of acht jaren geleden aan bij de Taliban. Hij deed dit zodanig dat de Taliban zich niet zouden wenden tot zijn eigen zonen. Uw vader leverde strijd tegen de Afghaanse strijdkrachten en tegen Daesh, een andere groepering die een aantal jaren geleden de Taliban begon te bekampen. Uw vader stierf uiteindelijk enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in een gevecht tegen Daesh.

Zo'n vier of vijf maanden na zijn dood ontving u thuis een brief van Daesh. Die eisten dat u zich aansloot. U ging hier niet op in. Zo'n zes of zeven maanden na deze brief werd u een eerste keer aangesproken door de Taliban. Zij wisten dat u een brief had ontvangen van Daesh en eisten dat u zich daarentegen bij hen zou aansluiten. U weigerde ook op deze eis in te gaan en hierop bleven de Taliban u deze vraag stellen. Twee jaar na de dood van uw vader verliet u uiteindelijk Khogyani en ging u wonen in Chamtala (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). In Chamtala ontving u een brief van de Taliban waarin zij u opnieuw vroegen dat u zich bij hen zou aansluiten. U besloot Afghanistan te verlaten, wat u deed zo'n drie maanden nadat de brief van de Taliban was aangekomen.

U verliet Afghanistan in de zesde of zevende maand van 1399 (= augustus/september/oktober 2020) en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Duitsland naar België, waar u aankwam een dag voor uw verzoek om internationale bescherming. U diende op 10 februari 2021 een asielverzoek in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de dreigbrief van de Taliban en een enveloppe neer waarmee deze documenten zijn verstuurd.

Op 30 juli 2021 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en op 12 oktober 2021 trok het CGVS, mede in het licht van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst, deze beslissing opnieuw in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Er dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakt dat uw vader lid was van de Taliban en niet in het minst omwille van uw gebrekkige kennis omtrent zijn werkzaamheden. U stelt dat hij als activiteit de overheid bestreed, echter kan u niet zeggen op welke plaatsen hij dan wel vocht. U houdt het op 'Khogyani' maar weet niet preciezer te zijn.

Of uw vader in deze gevechten ooit iemand zou gedood hebben, weet u al evenmin (CGVS, p.12). Gevraagd of hij in die gevechten ook tegen de lokale politie vocht stelt u te denken van wel maar niet zeker te zijn (CGVS, p.12 & 13). U moet opnieuw het antwoord schuldig blijven wanneer u wordt gevraagd of uw vader ooit betrokken zou zijn geweest bij bomaanslagen. Hoewel u verder verklaart dat er nachten waren dat hij niet thuis kwam maar wel bij de Taliban verbleef, weet u opmerkelijk genoeg niet op welke locatie hij dan wel verbleef (CGVS, p.13). Dit zijn allemaal zaken waarvan men mag verwachten dat u ze wel weet, indien uw vader werkelijk jarenlang bij de Taliban zat. U stelt verder dat de Taliban opereren in groepen, dat elke groep een naam heeft en u benoemt er ook zo enkelen. U gevraagd in welke groep uw vader dan wel zat weet u hierop opnieuw niet te antwoorden (CGVS, p.13). U weet verder niet te zeggen met zekerheid in welke maand of jaar hij zou zijn gedood in een gevecht met Daesh (CGVS, p.14). Uw zeer gelimiteerde kennis omtrent zijn werkzaamheden en zijn overlijden doen concluderen dat u niet aannemelijk maakt dat uw vader bij de Taliban was aangesloten en het leven verloor in de strijd.

Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u daarna beweert te hebben gekend, gezien deze onlosmakelijk verbonden zijn met het beweerde lidmaatschap van uw vader bij de Taliban en zijn overlijden in de strijd. U stelt namelijk dat zowel de Taliban als Daesh u aanspraken als gevolg van de dood van uw vader en diens lidmaatschap bij de Taliban. Tal van zaken bevestigen dat deze problemen niet geloofwaardig zijn en niet in het minst omdat u hier inconsistente en weinig logische verklaringen over aflegt. U verklaart dat Daesh vier of vijf maanden na de dood van uw vader een brief naar u thuis stuurde met de boodschap dat u zich moest aansluiten (CGVS, p.16). U gaf opvallend genoeg geen aandacht aan de brief en bleef in Khogyani wonen tot ongeveer twee jaar na de beweerde dood van uw vader (CGVS, p.16). Dat u thuis een brief kreeg van Daesh maar besloot ter plekke te blijven wonen is niet bepaald het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke heikele positie. Het lijkt eerder logisch dat u en uw familie op de vlucht zou slaan. U hoorde daarna niets meer van Daesh, opnieuw een opvallende vaststelling gelet op de drieste manier waarop Daesh te werk gaat. Men moge verwachten dat zij blijven aandringen, indien ze u werkelijk wilden rekruteren. Nog sterker is dat u beweert ook door de Taliban, nadat u de brief ontving van Daesh, te zijn aangesproken met de vraag om zich bij hen aan te sluiten. Dit vroegen ze volgens u een eerste keer zes of zeven maanden na aankomst van de brief van Daesh en dit omdat ze op de hoogte waren gekomen van de gelijkaardige eis van Daesh (CGVS, p.17). Dit alles verbaast ten zeerste. U stelt namelijk dat de Taliban hiervan op de hoogte kwamen via iemand die de brief zag afgeleverd worden (CGVS, p.17). Dat de Taliban dan nog eens zes of zeven maanden zouden wachten om u hierop aan te spreken slaat werkelijk nergens op. Wat ook kant noch wal raakt is dat u opnieuw besloot om in het dorp te blijven wonen, wetende dat nu al twee gewelddadige organisaties u trachtten te rekruteren. Daar eindigen uw weinig logische verklaringen niet. De Taliban zouden volgens uw verklaringen u meermaals hebben aangesproken met de vraag om zich aan te sluiten, al weet u opmerkelijk genoeg niet hoe vaak (CGVS, p.17). U kon hen simpelweg antwoorden dat u dat niet wou en dit was blijkbaar voor hen een afdoende antwoord (CGVS, p.18). Dat u de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan zodanig simpel wist af te wimpelen strookt geenszins met de doortastendheid waarmee zij doorgaans te werk gaan.

In Chamtala zou u dan ook een brief hebben gekregen van de Taliban waarin u werd opgeroepen om u aan te sluiten, zo beweert u. Na ontvangst verliet u acht maanden later Afghanistan (CGVS, p.18). Dat u nog eens zolang wachtte om te vluchten strookt opnieuw niet met het gedrag dat men van iemand in dergelijke situatie kan verwachten. Dat u plots de tijd tussen deze brief en uw vertrek reduceert van acht naar drie maanden wijzigt niets aan de bevreemdende vaststelling dat u talmde om te vluchten (CGVS, p.18). Bovendien stroken de data op deze brief geenszins met uw verklaringen. U verklaart dat u verhuisde van Khogyani naar Chamtala in de tiende maand van 1398 volgens de Afgaanse kalender, wat overeenkomt met december 2019 of januari 2020 (CGVS, p.18). Deze brief blijkt evenwel te zijn uitgereikt op de 26ste van de derde maand van 1441 volgens de Arabische kalender, wat overeenkomt met 4 november 2019. Dat deze brief aankwam twee maanden nadat u verhuisde naar Chamtala is dus chronologisch gezien onmogelijk (CGVS, p.18), waarmee andermaal wordt bevestigd dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen. Bovendien spreekt u zich ook tegen over de komst van deze brief en de beweerde verdwijning van uw broer. U verklaart tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat uw broer vermist raakte vooraleer deze brief kwam (CGVS, p.19), hoewel u bij de DVZ expliciet verklaarde 'J.(...) werd vermist na het krijgen van de brief' (verklaringen DVZ, vraag 3.5). Dat u hieromtrent volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft definitief het geloof in uw beweerde problemen.

Volledigheidshalve wordt ook gewezen op de verklaringen die uw advocaat aflegde in het verzoekschrift dat u indiende tegen uw initiële weigeringsbeslissing. Uw advocaat stelt dat er bij de beoordeling van uw vrees voor terugkeer ook rekening moet gehouden worden met de werkzaamheden van uw broer, die voor de veiligheidsdiensten zou gewerkt hebben (verzoekschrift 01.09.2021, p.28). Dit verbaast.

Naast de vaststelling dat u dit niet met het minste bewijs weet te staven, maakte u tijdens uw onderhoud bij het CGVS hier geen enkele melding van, waardoor hier niet het minste geloof aan kan gehecht worden.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud dateert van 25 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft.

Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in

de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP.

In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Eenzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De neergelegde documenten, tenslotte, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara', uitgereikt op de 22ste van de twaalfde maand van 1389 (=13 maart 2011) (CGVS, p.27), levert een aanduiding voor uw herkomst uit Khogyani, die in deze beslissing evenwel niet wordt betwist. De bewijswaarde van de dreigbrief is dan weer nihil, gezien het een handgeschreven document betreft dat door eenieder kan worden opgesteld, al dan niet tegen betaling. Uit informatie blijkt bovendien dat Afghaanse documenten heel makkelijk verkrijgbaar zijn via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Dit stuk vermag dan ook niet uw relaas te onderschrijven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Verzoeker licht toe als volgt:

"CGVS neemt argumenten van ongeloofwaardigheden in de verklaringen van de verzoeker.

Eerst moet het onderlijnen worden dat de situatie van Afghanistan sterk veranderd is.

Immers heeft de buitenlandse troepen de land verlaten, en de voorzitter is ook in vlucht, de Taliban heeft de macht genomen.

Jalalabad is ook gevallen en de oorsprong provincie van de verzoeker is in de handen van de Taliban.

Rekening houdend met deze situatie moet het vaststellen worden dat er geen plaats meer voor de veiligheid van de mensen in Afghanistan is en dat de mensenrechten niet zal eerbiedigen worden.

Sinds de Taliban aan de macht zijn, is de situatie van de bevolking namelijk alleen maar verslechterd.

De terreurgroep staat vrouwen niet langer toe de straat op te gaan, dwingt mannen meerdere malen per dag te bidden en gebruikt geweld tegen burgers.

De media zijn niet in staat over de situatie te communiceren en de meest actieve internationale organisaties hebben hun leden gerespatieerd.

De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker toegekend worden of de bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden.

Over de vluchtelingstatus

De kritieken van het bestuur gaat over diverse punten.

De eerst punt gaat over de activiteit van zijn vader, het CGVS beschouwt dat de verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat zijn vader tot de Taliban behoort omwille van de gebrekkige informatie van de verzoeker.

Het CGVS neemt niet in aanmerking de context van de asielaanvraag van de verzoeker.

Immers moet het herhalen worden dat de verzoeker uit een buiten stad district aankwam waar de mensen niet veel naar school gaan.

Meer in de Afghaanse traditie zou het niet denkbaar om informatie aan zijn vader aan te vragen op gevoelige onderwerp en het is duidelijk dat het behoor aan een organisatie zoals de Taliban een gevoelig onderwerp is.

Meer moet het ook onderlijnen dat de overmaken van dergelijke informatie gevolgen kunnen hebben voor de organisatie en voor de verzoeker.

De vader van de heer Z.(...) was tegen zijn wil ingelijfd door de Taliban, schaamde zichzelf erg voor zijn daden en sprak er nooit over.

Aangezien de heer Z. bovendien volledig gekant was tegen de activiteiten van zijn vader, is het begrijpelijk dat hij niet geïnteresseerd is in de plaatsen waar hij gevochten heeft, het aantal of de identiteit van zijn slachtoffers of andere details over de metgezellen van zijn vader en zijn groep.

Wat de vermeende onnauwkeurigheid van de overlijdensdatum van zijn vader betreft, vernam Z. pas onlangs van zijn ooms wat er met zijn vader was gebeurd.

Zijn vader was in gevecht en werd enkele maanden vermist.

Pas na enige tijd werd zijn lichaam, doorzeefd met kogels in de hals en de romp, aan zijn familie teruggegeven.

Hoewel de familie zich bewust is van de gruwelijke laatste momenten van de vader van de heer Z., hebben zij nog steeds geen idee wanneer hij precies is gestorven.

Deze zogenaamde inconsistentie is gewoon de realiteit van families die een geliefde verliezen in de strijd, die niet weten waar hij heen gaat, tegen wie hij vecht, wanneer hij sterft.

Het CGVS niet betwist dat de streek van de verzoeker onder een oorlog is tussen verschillende partijen.

De vechten kunnen dagelijks zijn en de informaties kunnen van eerst belang zijn.

In dergelijke omstandigheden zou de vader van de verzoeker geen informatie geven.

Immers kan het een bron van leek constitueren, en het kan aan risico de verzoeker exponeren.

Zonder rekening houdend met deze context kon het CGVS de verklaringen en het asielrelaas van de verzoeker niet begrijpen.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Het is verweten aan de verzoeker niet te weten of zijn vader iemand gedood heeft...

De verzoeker geen getuige was van deze vechten en zijn vader heeft deze informatie niet overgemaakt.

Hoe kon de verzoeker deze informatie krijgen rekening houdend met het feit dat zijn vader deze informatie niet geeft?

Dezelfde opmerkingen zijn geldig voor het argument over het plaats waar zijn vader tegen de politie vecht of als zijn vader bomaanslagen heeft gepleegd, de precies naam van zijn groepering, en de plaats van locatie.

Zonder deze informatie te krijgen is het onmogelijk om deze informatie te geven...

Meer moet het nog onderlijnen worden dat er over gevoelig informatie gaat die geheim zou blijven.

De naam van een groep, de plaats van vergadering, de concrete implicaties moesten niet verspreid worden voor de veiligheid van iedereen.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Over de datum van dood van zijn vader heeft het bestuur niet rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker.

Immers werd de verzoeker niet onmiddellijk ingelicht over de dood van zijn vader.

Het moet herhalen worden dat zijn vader tijdens een vecht tegen Daesh gedood werd.

De informatie kwam later aan door een oom en de verzoeker kon de informatie niet door rechtstreeks bron verkrijgen.

Geen precies datum werd gegeven aan de familie.

In dergelijke omstandigheden hoe kon de verzoeker een precies datum gegeven of hij geen informatie krijgt?

Het was onmogelijk voor de verzoeker en het bestuur heeft manifeste appreciatiefout gepleegd in zijn lezing van het dossier.

Het moet nog onderlijnen worden dat het bestuur niet rekening gehouden heeft met de informatie kan geven.

Immers kan de verzoeker de namen van andere leden geven.

Hij kan namen van commandant geven, plaats van vechten, enz.

Rekening houdend met deze informatie en de beschreven context moet het besluiten worden dat de verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader tot Taliban behoort.

Het CGVS gaat verder en beschouwt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door de verzoeker gekend problemen.

Het bestuur vindt niet geloofwaardig dat Daesh alleen maar een brief naar de verzoeker zendt zonder andere stappen te maken.

Het bestuur bevindt ook vreemd dat de verzoeker geen meer aandacht zou geven hebben aan deze letter.

Het bestuur neemt niet aanmerking de context van het asielrelaas van de verzoeker.

Immers heeft hij uitgelegd dat er vele leden van de Taliban waren die in zijn gebied leefden.

Rekening houdend met het feit dat zijn vader ook een taliban was kon hij van een soort van bescherming genieten.

Het moet herhalen worden dat zijn vader dood was in vechten tussen Taliban en Daesh, en was beschouwd als een held voor de Taliban.

In dergelijke omstandigheden zou Daesh misschien andere stappen maken hebben om de verzoeker bij hen aan te sluiten.

Er waren regelmatig vechten tussen de twee terreurgroepen en bijgevolg heeft Daesh misschien andere stappen gemaakt.

Zonder rekening te houden met deze context en deze informatie heeft het bestuur de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het CGVS gaat verder en vindt vreemd dat Taliban zes of zeven maanden wachtte voor de verzoeker proberen te rekruteren.

De verzoeker kon alleen maar vertellen wat er in zijn situatie gebeurde en hij moest vaststellen dat Taliban zes of zeven maanden verwacht heeft.

Het bestuur vindt ook vreemd dat de verzoeker alleen maar kon weigeren om niet bij hen aan te sluiten.

Volgens het bestuur zou het niet geloofwaardig dat een terreurgroep dergelijke weigering kon aanvaarden.

Het bestuur houdt niet rekening met verschillende elementen en met de omstandigheden van de situatie.

Immers werd de verzoeker de zoon van een dood strijdiger die als een held werd beschouwd door de Taliban.

Meer is de verzoeker eerstgeboren zoon van de familie en moet de familie steunen.

Veel mensen die leden van Taliban zijn waren simpel mensen uit de gebied en de omgeving en was op den hoogte van deze situatie.

Rekening houdend met alle die feitelijke elementen is het niet zo vreemd dat Taliban tijd zou hebben wachten en dat de weigering van de verzoeker kon aanvaarden.

Door niet met die elementen rekening te houden heeft het bestuur de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het is dan de verzoeker verweten om een lang periode voor het land te vluchten toen hij de brief kreeg in Chamtala.

We spreken hier van een periode van enkele maanden.

Het moet herhalen worden dat de verzoeker afkomstig is uit een gevaarlijk gebied is en dat een dergelijke vlucht ook moet bereiden worden.

Die feit is ernstiger dat de verzoeker niet de aandacht van de terreurgroepen wou aantrekken.

Bijgevolg in dergelijke omstandigheden moet een vlucht bereiden worden om de veiligheid van de verzoeker te garanderen.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het CGVS gaat verder en is van mening de verklaringen van de verzoeker met de data van de brief niet stroken.

Na een lezing van de argumentatie gaat het over de datum van de brief.

De verzoeker had verklaard dat hij deze brief kreeg na zijn verhuizing naar Chamtala terwijl deze brief gedateerd is voor zijn verhuizing.

Het moet eerst de verschillende datum opsommen.

De brief was gedateerd van de 26ste van derde maand van 1441 in de moslim kalender, die geeft ons de 4 november 2019.

De verzoeker heeft zijn verhuizing gesitueerd tijdens de tiende maand van de jaar 1398 in de Afghaanse kalender, en dat geeft ons het eind van het jaar 2019.

Het bestuur moet het verschil maken tussen de datum van het letter en de receptie van de letter.

Immers is het duidelijk dat er altijd een verschil tussen twee datums zal plaatsvinden.

In de zaak van de verzoeker er is een verschil van ongeveer een maand tussen de twee.

Een dergelijke termijn blijkt niet zo lang, rekening houdend met de context van het gebied van de verzoeker.

Het bestuur heeft bijgevolg manifeste appreciatiefout begaat en heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het bestuur neemt een laste argument over een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen bij DVZ en bij het CGVS.

Het gaat over alleen maar een tegenstrijdigheid die over de vermits van de broer van de verzoeker.

Bij CGVS heeft hij verklaard dat zijn broer voor het krijgen van de letter van de Taliban terwijl hij zou verklaren hebben bij DVZ dat deze vermits na het krijgen van de letter van de Taliban.

Het moet eerst onderlijnen worden dat de verzoeker niet bevraagd was over het verloop van het interview bij DVZ, terwijl het altijd de eerst vraag van het interview is.

Tweede moet het ook opgemerkt dat verschillende fouten door DVZ werd gemaakt en de verzoeker heeft het aan verschillende momenten van zijn tweede interview opgemerkt.

Hij heeft ook uitleggen gegeven.

De broer van verzoeker was immers al bijna twee jaar vermist en zijn familie wist niet eens of hij nog in leven was.

Onlangs kon hij hem opsporen en vernam hij dat zijn broer zijn toevlucht had gezocht in Turkije.

Pas toen was hij in staat informatie te verzamelen over de gruweldaden van zijn broer en diens activiteiten bij de Afghaanse veiligheidsdiensten.

Niet verwonderlijk, hij beweerde dat zijn broer dood was, omdat hij niets meer van hem had gehoord.

Het is ook niet verwonderlijk dat hij niet over zijn activiteiten kon praten, aangezien hij er pas onlangs kennis van heeft gekregen.

Het bestuur neemt geen ander argument om vluchtelingstatus te weigeren.

Het moet vaststellen worden dat de verzoeker veel details gegeven had over zijn problemen en dat hij he risico loopt om vervolgd te worden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Intussen kon de verzoeker leren dat zijn broer terug was en dat hij heeft de veiligheidsdiensten is verlaten. De verzoeker wenst nog toevoegen dat een vriend van hem, Z.(...), een vergelijkbaar situatie heeft gekend.

Zijn vader was ook Taliban en was ook gestorven tijdens een vecht.

Daesh wou hem rekruteren en het lijkt dat hij ook weigerde.

Daesh maakte een inval in de dorpen en zijn vriend was gedood.

Rekening houdend met de actuele situatie, loopt de verzoeker risico om vervolgd te worden:

- *Hij weigerde aan te sluiten met Daesh en met de Taliban en hij is nog gezocht voor dat weigering;*
- *De Taliban hebben de macht gegrepen en zullen een grote invloed hebben op het leven van het Afghaanse volk: onderwijs verboden, strenge controle op de vrouwen, geen vrijheid, geen artsen voor vrouwen die geen geneeskunde mogen leren.*

De verzoeker presenteert ook een specifiek profiel :

- *Hij weigerde aan te sluiten met Daesh en met de Taliban en hij is nog gezocht voor dat weigering. Hij is ook beschouwd als een verrader;*
- *Zijn broer was een soldaat in het Afghaanse leger, dat de Taliban kennen;*
- *Zij vluchtte naar Europa, terwijl de Taliban Europeanen als onverlaten beschouwen en degenen die dicht bij hen staan als verraders.*

Rekening houdend met alle die elementen moet de vluchtelingstatus aan de verzoeker verleend.

Door de vluchtelingstatus aan de verzoeker te weigeren heeft het commissariaat het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980 geschonden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

Het moet vastgesteld worden dat de genomen argumenten tegen de verzoeker geen ongeloofwaardigheid aantoont.

De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker verleend.

Over de subsidiaire bescherming

Het CGVS is van mening dat de verzoeker niet in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming en verwijst naar verschillende verslagen en documenten.

Meer moet het opgemerkt worden dat de situatie slechte geëvolueerd in Afghanistan tussen de bestreden beslissing en de inleiding van het verzoekschrift.

Immers heeft de buitenlandse troepen het land verlaten en hebben de Taliban de macht genomen.

Alle de belangrijkste steden zijn gevallen en zijn in de handen van de Taliban.

Over de subsidiaire bescherming, heeft het Raad verschillende uitgesproken.

De constant redenering verwijst naar het rechtspraak van de Hof van Justitie :

[citaat RvV 10 mei 2021, nr. 254 245]

Het Hof vervolgt:

[*Ibid.*]

De raad maakt een verschil tussen twee situaties:

- *De situatie waarbij elke burgers een doel van het geweld kan zijn;*
- *De situaties die ernstig zijn maar waaraan elke mensen systematisch niet zou getroffen.*

Bij deze tweede mogelijkheid moet de rekening gehouden met de verschillende persoonlijke omstandigheden.

Sinds de Taliban aan de macht zijn, zijn er weinig bronnen die concrete en volledige informatie verstrekken over de situatie in het land.

De door het CGVS gebruikte gegevens dateren van december 2021.

Maar sinds enkele maanden worden de media gecensureerd.

De internationale organisaties die daar aanwezig waren, hebben hun leden gerepatrieerd.

Er zijn dan ook zeer weinig bronnen die beweren dat de situatie in Afghanistan de terugkeer van onderdanen die het land zijn ontvlucht, mogelijk zou maken.

De context waarin de Afgaanse verzoekers om bescherming zich bevinden en de positie van het CGVS roepen vragen op.

Nu de bevestiging van de besluiten voor Afgaanse zaken op 2 maart 2022 afloopt, meent het CGVS over voldoende bewijsmateriaal te beschikken om een besluit te nemen.

Het lijkt er echter op dat het Commissariaat van oordeel is dat er geen reden meer is om subsidiaire bescherming te verlenen omdat het geweld alleen gericht zou zijn.

De administratieve autoriteit erkent dat de humanitaire situatie bijzonder precair is, voornamelijk ten gevolge van de droogte die het land in 2021 heeft getroffen en de vermindering van de financiële en humanitaire hulp sinds de Taliban de macht hebben overgenomen.

Zij beschouwt dit echter niet als een geldige reden om subsidiaire bescherming te verlenen.

Deze beweringen zijn echter slechts gebaseerd op een gedeeltelijke analyse van de situatie in Afghanistan en de relevante rechtspraak.

Een recent artikel van de ADDE informeert ons inderdaad over de humanitaire en hongersnoodsituatie:

[citaat niet-gespecificeerde bron ADDE]

Hoewel de huidige humanitaire crisis gedeeltelijk verband houdt met de droogte, houdt de droogte zelf verband met politieke oorzaken en de verantwoordelijkheid van specifieke actoren, in tegenstelling tot wat de CGVS beweert.

In bovengenoemd artikel van de ADDE wordt uitgelegd dat de grond in Afghanistan niet erg geschikt is voor landbouw, aangezien slechts 12% van de grond bebouwbaar is en irrigatiesystemen heeft.

Veelvuldige invasies en conflicten in de afgelopen decennia hebben de voedselafhankelijkheid van het land in gevaar gebracht.

Bovendien heeft het aanhoudende geweld in het land een groot deel van de plattelandsbevolking ertoe gebracht naar de steden te vluchten.

Als gevolg daarvan is de productiecapaciteit van het land verder gedaald.

Velden die onbebouwd zijn gebleven, zijn door drugshandelaars gebruikt voor de papaverproductie.

Bovendien is de papaverteelt tussen 2001 en 2021 verdrievoudigd, zodat de voedselonzeekerheid in Afghanistan geen recent probleem is.

Vroeger hielp de internationale hulp de Afgaanse regering overleven, maar sinds de komst van de Taliban is aan deze hulp een einde gekomen.

Miljarden dollars zijn door de VS bevroren en de hulp van het IMF is opgeschort.

In het artikel staat:

[citaat niet-gespecificeerde bron]

In tegenstelling tot wat de CGVS beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus een direct en indirect gevolg van de vastberaden acties van specifieke actoren.

Het EHRM heeft herhaaldelijk geoordeeld dat een deplorabele sociaaleconomische behandeling of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM (EHRM, Chypre v. Turkije, 10 mei 2001, nr 25781/94, § 304; Moldovan e.a. v. Roemenië, 12 juli 2005, nr 41138/98 et 64320/01).

Indien een staat onverschillig blijft voor de armoedesituatie van zijn bevolking, is een schending van artikel 3 mogelijk indien deze onverschilligheid tot een zekere mate van ernst leidt (EHRM, Budina v. Rusland, 18 juni 2009, nr. 45603/05).

Het Hof heeft ook geoordeeld dat er voor de lidstaten een positieve verplichting bestaat om onmenselijke en vernederende behandelingen als gevolg van sociaaleconomische omstandigheden te voorkomen,

zelfs indien deze sociaaleconomische rechten niet rechtstreeks door het EVRM worden gewaarborgd (EHRM, Pancenko v. Letland, 28 oktober 1999, nr. 40772/98).

In zijn arrest S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, het Hof verklaard dat de staten die verantwoordelijk zijn voor het verzoek om internationale bescherming van een persoon, deze niet mogen terugsturen naar een staat waar hij het risico loopt een met artikel 3 strijdige behandeling te ondergaan.

Hij benadrukte tevens dat de terreurgroep Al Shabaab, die een deel van Somalië onder controle heeft, humanitaire organisaties de toegang ontzegt, waardoor de levensomstandigheden van de bevolking die onder haar controle staat, nog verslechteren ((EHRM, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 282 e.v.).

Wat de huidige crisis in Afghanistan betreft, lijken de situatie in het land en de hongersnood aldaar in veel opzichten op de situatie in Somalië in 2011.

De elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, zijn dus ook in Afghanistan aanwezig.

De humanitaire crisis en de hongersnood die een groot deel van de bevolking bedreigen, zijn duidelijk het gevolg van het optreden van de actoren.

De machtsovername en de reeds bestaande corruptie en conflicten die in het land hebben gewoed, hebben het land zeer kwetsbaar gemaakt.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, zouden Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in feite subsidiaire bescherming moeten krijgen wegens het risico van onmenselijke en vernederende behandeling als gevolg van de humanitaire crisis en de hongersnood in het land.

Bij een zeer recente beslissing van de Raad is een beslissing van het CGVS nietig verklaard (nr. 270 812 van 31 maart 2022).

De Raad heeft opmerkingen gemaakt over de veiligheidssituatie in Afghanistan:

[citaat voormeld arrest]

De Raad erkent derhalve dat de situatie in Afghanistan complex is en dat het niet zeker is, met name gezien het gebrek aan daadwerkelijk beschikbare informatie, dat de veiligheidssituatie in het land zodanig is dat verzoeker niet zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen of dat hij zijn leven niet in gevaar zou brengen indien hij zou worden teruggestuurd.

Bovendien blijkt uit een aantal recente persartikels dat de situatie catastrofaal is en dat er niets lijkt te verbeteren, noch op humanitair, noch op sociaaleconomisch, noch op veiligheidsgebied.

In België kan de verzoeker tellen op instellingen die hulp aan de mensen zal bieden.

Het gaat over zorgen, onderwijs, taallessen, tewerkstelling instanties, enz.

Het gaat niet dezelfde in Afghanistan, die een arm, onstabiel land, en die op de internationale hulpen moet tellen.

De nationale instellingen zijn gebrekkig en ook corrupt (zoals het CGVS het erkent).

De verzoeker kan op een hulp hier tellen die in Afghanistan niet bestaan.

Er is een schending van het artikel 48/5, § 3 van de wet van de 15 december 1980 en de subsidiaire bescherming moet aan de verzoeker toegekend worden.

Door die bescherming niet te erkennen is er bijgevolg een schending van het artikel 48/4 van de wet van de 15 december 1980.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

• *Wat de kwaliteit van vluchteling betreft (Artikel 48/3 van het wet van 15 december 1980)*

Is iedere persoon gevlucht als hij met bestaansrecht vreest dat hij ten gevolge van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap van een zekere sociale groep wordt vervolgd of zijn politieke overtuiging, en die of, ten gevolge van deze vrees kan, wil zich van de bescherming van dit land eisen, of die, door bovengenoemd gevreesd, niet er niet wil terugkeren.

Het blijkt van het asielrelaas uit dat de verzoeker loopt het risico om vervolgd te worden :

Hij weigerde aan te sluiten met Daesh en met de Taliban en hij is nog gezocht voor dat weigering. Hij is ook beschouwd als een verrader.

Hij is naar buitenland gegaan, in het bijzonder in Europa. Dergelijke reis trekt de aandacht rekening houdend met het feit dat Europa als vijand beschouwd is

*Zijn broer heeft voor de veiligheidsdienst gewerkt en dat feit ook de aandacht kan aantrekken.
Het moet onderlijnen worden dat de Taliban de macht genomen heeft.
Rekening houdend met de Afghaanse situatie is het totaal onmogelijk om een nuttige bescherming te hebben.
De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker toegekend.*

- *Wat de subsidiaire bescherming betreft (Artikel 48/4 van het wet van 15 december 1980)*

Op basis van de door het CGVS gebruikte gegevens kan niet met zekerheid worden vastgesteld of verzoeker zich in een zodanige humanitaire, veiligheids- of sociaaleconomische situatie zou bevinden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen risico zou lopen op onmenselijke en vernederende behandelingen of verlies van leven.

Integendeel, de beperkte beschikbare informatie is bijzonder verontrustend en laat weinig hoop voor de verzoeker.

De subsidiaire bescherming moet aan de verzoeker toegekend worden of de bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden.

Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de verzoeker het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift documentatie over de algemene situatie in Afghanistan en een arrest van de Raad.

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 maart 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of Individuals” van augustus 2022.

2.1.4. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting op 7 april 2022 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- een bankkaart van T. (stuk 1);
- een badge van T.R. (stuk 2);
- foto's met collega's (stuk 3).

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, derde lid, van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een reserme bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoeker kan zijn gebrekkige kennis omtrent zijn vaders vermeende werkzaamheden voor de taliban niet verschonen door te stellen dat hij nooit informatie aan zijn vader vroeg omdat dit een gevoelig onderwerp betrof of omdat dit gevolgen zou kunnen hebben voor de organisatie. Hij kan dit evenmin door te stellen dat zijn vader zich schaamde voor zijn werkzaamheden en dat hij hier daarom nooit over sprak. Dit betreffen loutere beweringen. In zoverre verzoeker stelt dat hij uit een district kwam waar mensen niet veel naar school gingen, benadrukt de Raad dat beperkte scholing niet inhoudt dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn eigen leefwereld en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven, noch dat hij niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Voor het overige treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *“Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Er dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakt dat uw vader lid was van de Taliban en niet in het minst omwille van uw gebrekkige kennis omtrent zijn werkzaamheden. U stelt dat hij als activiteit de overheid bestreed, echter kan u niet zeggen op welke plaatsen hij dan wel vocht. U houdt het op ‘Khogyani’ maar weet niet preciezer te zijn. Of uw vader in deze gevechten ooit iemand zou gedood hebben, weet u al evenmin (CGVS, p.12). Gevraagd of hij in die gevechten ook tegen de lokale politie vocht stelt u te denken van wel maar niet zeker te zijn (CGVS, p.12 & 13). U moet opnieuw het antwoord schuldig blijven wanneer u wordt gevraagd of uw vader ooit betrokken zou zijn geweest bij bomaanslagen. Hoewel u verder verklaart dat er nachten waren dat hij niet thuis kwam maar wel bij de Taliban verbleef, weet u opmerkelijk genoeg niet op welke locatie hij dan wel verbleef (CGVS, p.13). Dit zijn allemaal zaken waarvan men mag verwachten dat u ze wel weet, indien uw vader werkelijk jarenlang bij de Taliban zat. U stelt verder dat de Taliban opereren in groepen, dat elke groep een naam heeft en u benoemt er ook zo enkelen. U gevraagd in welke groep uw vader dan wel zat weet u hierop opnieuw niet te antwoorden (CGVS, p.13). U weet verder niet te zeggen met zekerheid in welke maand of jaar hij zou zijn gedood in een gevecht met Daesh (CGVS, p.14). Uw zeer gelimiteerde kennis omtrent zijn werkzaamheden en zijn overlijden doen concluderen dat u niet aannemelijk maakt dat uw vader bij de Taliban was aangesloten en het leven verloor in de strijd.*

Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u daarna beweert te hebben gekend, gezien deze onlosmakelijk verbonden zijn met het beweerde lidmaatschap van uw vader bij de Taliban en zijn overlijden in de strijd. U stelt namelijk dat zowel de Taliban als Daesh u aanspraken als gevolg van de dood van uw vader en diens lidmaatschap bij de Taliban. Tal van zaken bevestigen dat deze problemen niet geloofwaardig zijn en niet in het minst omdat u hier inconsistente en weinig logische verklaringen over aflegt. U verklaart dat Daesh vier of vijf maanden na de dood van uw vader een brief naar u thuis stuurde met de boodschap dat u zich moest aansluiten (CGVS, p.16).

U gaf opvallend genoeg geen aandacht aan de brief en bleef in Khogyani wonen tot ongeveer twee jaar na de beweerde dood van uw vader (CGVS, p.16). Dat u thuis een brief kreeg van Daesh maar besloot ter plekke te blijven wonen is niet bepaald het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke heikele positie. Het lijkt eerder logisch dat u en uw familie op de vlucht zou slaan. U hoorde daarna niets meer van Daesh, opnieuw een opvallende vaststelling gelet op de drieste manier waarop Daesh te werk gaat. Men moge verwachten dat zij blijven aandringen, indien ze u werkelijk wilden rekruteren. Nog sterker is dat u beweert ook door de Taliban, nadat u de brief ontving van Daesh, te zijn aangesproken met de vraag om zich bij hen aan te sluiten. Dit vroegen ze volgens u een eerste keer zes of zeven maanden na aankomst van de brief van Daesh en dit omdat ze op de hoogte waren gekomen van de gelijkaardige eis van Daesh (CGVS, p.17). Dit alles verbaast ten zeerste. U stelt namelijk dat de Taliban hiervan op de hoogte kwamen via iemand die de brief zag afgeleverd worden (CGVS, p.17). Dat de Taliban dan nog eens zes of zeven maanden zouden wachten om u hierop aan te spreken slaat werkelijk nergens op. Wat ook kant noch wal raakt is dat u opnieuw besloot om in het dorp te blijven wonen, wetende dat nu al twee gewelddadige organisaties u trachtten te rekruteren. Daar eindigen uw weinig logische verklaringen niet. De Taliban zouden volgens uw verklaringen u meermaals hebben aangesproken met de vraag om zich aan te sluiten, al weet u opmerkelijk genoeg niet hoe vaak (CGVS, p.17). U kon hen simpelweg antwoorden dat u dat niet wou en dit was blijkbaar voor hen een afdoende antwoord (CGVS, p.18). Dat u de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan zodanig simpel wist af te wimpelen strookt geenszins met de doortastendheid waarmee zij doorgaans te werk gaan."

Verzoeker stelt dat hij geen aandacht heeft gegeven aan de brief van de taliban en van daesh, omdat er veel talibanleden in zijn gebied leefden en dat zijn vader ook een taliban was, waardoor hij van een soort van bescherming kon genieten, maar dit betreft een loutere herhaling van zijn relaas en werpt aldus geen nieuw licht op de beoordeling ervan in de bestreden beslissing. Het loutere feit dat er een verschil kan zijn tussen de datum waarop een dreigbrief werd opgesteld en de datum waarop deze werd ontvangen, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen over de chronologie van de beweerde feiten die de aanleiding waren voor verzoekers vertrek. Bovendien betreffen de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over zijn broer kernelementen van zijn asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. De Raad acht de volgende vaststellingen van de commissaris-generaal aldus correct en pertinent: *"In Chamtala zou u dan ook een brief hebben gekregen van de Taliban waarin u werd opgeroepen om u aan te sluiten, zo beweert u. Na ontvangst verliet u acht maanden later Afghanistan (CGVS, p.18). Dat u nog eens zolang wachtte om te vluchten strookt opnieuw niet met het gedrag dat men van iemand in dergelijke situatie kan verwachten. Dat u plots de tijd tussen deze brief en uw vertrek reduceert van acht naar drie maanden wijzigt niets aan de bevreemdende vaststelling dat u talmde om te vluchten (CGVS, p.18). Bovendien stroken de data op deze brief geenszins met uw verklaringen. U verklaart dat u verhuisde van Khogyani naar Chamtala in de tiende maand van 1398 volgens de Afgaanse kalender, wat overeenkomt met december 2019 of januari 2020 (CGVS, p.18). Deze brief blijkt evenwel te zijn uitgereikt op de 26ste van de derde maand van 1441 volgens de Arabische kalender, wat overeenkomt met 4 november 2019. Dat deze brief aankwam twee maanden nadat u verhuisde naar Chamtala is dus chronologisch gezien onmogelijk (CGVS, p.18), waarmee andermaal wordt bevestigd dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen. Bovendien spreekt u zich ook tegen over de komst van deze brief en de beweerde verdwijning van uw broer. U verklaart tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat uw broer vermist raakte vooraleer deze brief kwam (CGVS, p.19), hoewel u bij de DVZ expliciet verklaarde 'J.(...) werd vermist na het krijgen van de brief' (verklaringen DVZ, vraag 3.5). Dat u hieromtrent volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft definitief het geloof in uw beweerde problemen."*

In zoverre verzoeker stelt dat zijn broer bijna twee jaar vermist was, dat hij niets meer van hem had gehoord en dat hij daarom beweerde dat hij dood was, wijst de Raad erop dat verzoeker hier nog niet aannemelijk mee maakt dat zijn broer effectief voor de Afgaanse veiligheidsdiensten werkte. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *"Volledigheidshalve wordt ook gewezen op de verklaringen die uw advocaat aflegde in het verzoekschrift dat u indiende tegen uw initiële weigeringsbeslissing. Uw advocaat stelt dat er bij de beoordeling van uw vrees voor terugkeer ook rekening moet gehouden worden met de werkzaamheden van uw broer, die voor de veiligheidsdiensten zou gewerkt hebben (verzoekschrift 01.09.2021, p.28). Dit verbaast."*

Naast de vaststelling dat u dit niet met het minste bewijs weet te staven, maakte u tijdens uw onderhoud bij het CGVS hier geen enkele melding van, waardoor hier niet het minste geloof aan kan gehecht worden.”

Verzoeker legt in zijn aanvullende nota een bankkaart, een badge en “foto’s met collega’s” neer, waarvan verzoeker beweert dat deze van zijn broer zouden zijn. Wat de eerste twee documenten betreft merkt de Raad op dat uit de COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 van Cedoca blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (Landeninformatie, stuk 7). Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de documenten kopieën of foto’s betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren of manipuleren is. Wat de foto’s met collega’s betreft benadrukt de Raad dat aan privé-foto’s geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De beoordeling van de documenten die in de administratieve fase van de asielprocedure werden neergelegd wordt niet betwist, zodat ook deze door de Raad wordt overgenomen:

“De neergelegde documenten, tenslotte, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De ‘taskara’, uitgereikt op de 22ste van de twaalfde maand van 1389 (=13 maart 2011) (CGVS, p.27), levert een aanduiding voor uw herkomst uit Khogyani, die in deze beslissing evenwel niet wordt betwist. De bewijswaarde van de dreigbrief is dan weer nihil, gezien het een handgeschreven document betreft dat door eenieder kan worden opgesteld, al dan niet tegen betaling. Uit informatie blijkt bovendien dat Afghaanse documenten heel makkelijk verkrijgbaar zijn via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Dit stuk vermag dan ook niet uw relaas te onderschrijven.”

De loutere verwijzing naar de ervaringen van een vriend van verzoeker, Z., die een vergelijkbare situatie zou hebben gekend, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verder nog stelt dat hij naar Europa is vertrokken en dat dergelijke reis de aandacht van de taliban trekt en in zoverre hij hiermee bedoelt dat hij als verwesterd zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker betwist niet dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie ook niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.

De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan en in de provincie Nangarhar geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP